

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/47/2024
Identifikačné číslo spisu:	3722201411
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3722201411.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: I. G., narodená XX. L. XXXX, Z. I., S. XXXX/XXX, o zaplatenie 2.416,38 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-10Csp/47/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. septembra 2023 sp. zn. 16CoCsp/4/2023, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (v súčasnosti Okresný súd Trenčín, ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Csp/47/2022-111 z 7. februára 2023 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 220,00 eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil, výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je potrebné aplikovať aj ustanovenia § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Súd prvej inštancie v prvom rade skúmal, či je žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný, nakoľko súd túto skutočnosť musí prešetriť vždy a sama žalovaná na pojednávaní túto skutočnosť namietala. Uviedol, že žalobca si uplatnil nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako právny nástupca pôvodného veriteľa (banky) z titulu postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou (žalobca). Prvá veta predmetného ustanovenia definuje dve takéto, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie

klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Konštatoval, že z listín zasielaných žalovanej (Tretia upomienka zo dňa 21. 10. 2019 a Výzva na predčasné splatenie zo dňa 20. 11. 2019) v súvislosti s procesom vyhlasovania predčasnej splatnosti úveru v roku 2019 nevyplýva úmysel banky, že by tieto listiny mali byť zasielané žalovanej práve aj v súvislosti so zamýšľaným budúcim postúpením pohľadávky, keď obsah týchto listín tomu ani náznakom nenasvedčuje. Je pritom zrejmé podľa obsahu, že účelom vyhotovenia týchto listín - výziev bolo jedine dodržanie postupu stanoveného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre to, aby sa pohľadávka mohla účinne stať splatnou ešte pred uplynutím dojednanej konečnej splatnosti. Vo výzvach zasielaných v súvislosti s vyhlasovaním predčasnej splatnosti sa vôbec neodkazuje na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok a síce na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne so sp. zn. 27CoCsp/15/2022 zo dňa 28. júna 2022. Podľa súdu prvej inštancie výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu predmetného ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka.

1.2. Podľa názoru súdu prvej inštancie písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkom podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (teda v súvislosti s ich omeškaním a s vyhlasovaním mimoriadnej splatnosti úveru) a písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (teda v súvislosti s osobitnými podmienkami postupovania pohľadávok) sa navzájom nenahradzujú, ani nekonzumujú, keď účel každej z nich a aj z toho plynúci obsah každej z nich je odlišný. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline so sp. zn. 11CoCsp/21/2020 zo dňa 29. júla 2020. Doručovanie kvalifikovanej výzvy s vyššie uvedeným obsahom v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanej pred postúpením pohľadávky na žalobcu v konaní tak preukázané nebolo. Absencia doručovania výzvy na úhradu dlžníkom preto spôsobuje nenaplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa kogentného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V predmetnom spore tak podľa názoru súdu prvej inštancie nebola splnená zákonná podmienka na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá sa vyžaduje v § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto súd prvej inštancie konštatoval, že na žalobcu nebola pohľadávka, ktorej zaplatenie sa žalobca domáha, riadne postúpená. Pretože žalobca sa platne nestal veriteľom postúpenej pohľadávky, súd prvej inštancie prijal záver, že nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Z toho dôvodu tak súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol.

1.3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok žalovanej na náhradu trov konania v plnom rozsahu, t. j. 100 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2023 č. k. 16CoCsp/4/2023-145 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. potvrdil. Žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si osvojil dôvody rozsudku súdu prvej inštancie a v celom rozsahu na ne poukázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

2.1. Odvolací súd uviedol, že zmluvu o úvere ako veriteľ pôvodne uzatvoril bankový subjekt. Zákon o bankách v prípade postúpenia bankovej pohľadávky vyžaduje splnenie osobitných podmienok práve z dôvodu ochrany dlžníka ako klienta banky. V tomto zmysle ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách okrem toho, že predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je splatná a klient banky musí byť nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní vyžaduje, aby banka pred postúpením pohľadávky vyzvala klienta písomne na splnenie jeho povinnosti a klienta na možnosť postúpenia upozornila. Žalobca v konaní nepredložil dôkaz, ktorým by preukázal, že banka žalovanú takto vyzvala písomne na splnenie ich povinností. Rovnako preto, ako súd prvej inštancie, je aj odvolací súd toho názoru, že žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie

uvedených zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. V konaní tak nebola preukázaná hneď prvá z dvoch kumulatívne vyžadovaných zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky klienta banky na iný subjekt - a to predchádzajúca osobitná výzva banky klientovi s upozornením na omeškanie (v stave aktuálnom pred postúpením pohľadávky) s platením dlhu banke, na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie.

2.2. Námietku žalobcu, že si jeho právny predchodca splnil povinnosť v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách výzvou s označením „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 20. 11. 2019, ktorej doručenie žalobca preukazoval obálkou, ktorá sa vrátila dňa 16. 12. 2019 právnomu predchodcovi žalobcu s poznámkou pošty „zásielka neprebratá v odbernej lehote“ vyhodnotil odvolací súd tak, že z uvedenej výzvy podľa jeho názoru nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú na možnosť postúpenia pohľadávky na iný subjekt. Zákon o bankách nevyžaduje, aby banka presne citovala ustanovenie § 92 ods. 8 v písomnej výzve, avšak účelom takejto výzvy je ochrana klienta pred postúpením bankovej pohľadávky, preto je nevyhnutné, aby bol dlžník na možnosť postúpenia v takejto výzve upozornený. Táto skutočnosť predstavuje podľa názoru odvolacieho súdu aspoň minimálnu požiadavku na splnenie účelu uvedeného ustanovenia zákona o bankách. Za výzvu podľa tohto ustanovenia nie je možné požadovať akúkoľvek výzvu, ktorú veriteľ zasiela dlžníkovi. Spotrebiteľ vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky takú výzvu žalovanej zaslal. Navyše je zrejmé, že predmetná výzva bola oznámením o zosplatnení úveru a výzvou na zaplatenie dlžnej sumy a nie výzvou, ktorou by bol klient upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky.

2.3. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že rovnako ani iné výzvy, ktoré právny predchodca žalobcu zasielal, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak, ako uviedol aj súd prvej inštancie. Okrem toho výzva označená ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 21. 10. 2019 taktiež podľa názoru odvolacieho súdu neobsahovala oznámenie o možnosti postúpenia pohľadávky a navyše by takáto výzva ani nebola prípustnou výzvou v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže táto by bola pred samotnou splatnosťou pohľadávky, keď v zmysle uvedeného ustanovenia je možné postúpiť len pohľadávku, alebo jej časť, ktoré sú už splatné. Za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo možné považovať ani list zo dňa 20. 09. 2021, t. j. oznámenie o postúpení pohľadávky, ktorou právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku na žalobcu, keďže takéto oznámenie by logicky mohlo nasledovať až potom, čo bol klient banky na možnosť postúpenia vopred výzvou upozornený. Takáto výzva len oznamovala už danú skutočnosť, že pohľadávka bola na iný subjekt postúpená. Odvolací súd na podporu vyslovených záverov citoval a poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a právne vety vyplývajúce z rozhodnutí sp. zn. 1Cdo147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 publikovanom v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu pod č. 8/2018 a sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 16. júla 2018.

2.4. Podľa odvolacieho súdu práve účelu ochrany práv klienta slúži aktuálna informácia o zámere banky postúpiť za splnenia zákonom stanovených podmienok, z ktorých niektoré sú závislé od správania klienta (možnosť uhradenia omeškaného peňažného záväzku), jeho bankovú pohľadávku (záväzok klienta) na inú osobu. Len takáto aktuálna informácia umožní klientovi ochrániť svoje práva a zvrátiť zámer banky uhradením omeškaného peňažného záväzku v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva pred postúpením pohľadávky, ako mu to dovoľuje druhá veta § 92 ods. 8 zákona o bankách. Význam a dôležitosť tejto výzvy pre ochranu práv klienta vyplýva i zo zákonom vyžadovanej podmienky písomnosti tejto výzvy (a s tým spojenej osobitnej formy doručovania, vytvorenia možnosti klientovi oboznámiť sa s výzvou v zmysle § 45 Občianskeho zákonníka). Práve dôležitosť, ktorú zákonodarca tejto výzve prikladá, a ktorú zistil a vysvetlil Najvyšší súd SR vo vyššie uvedenej judikatúre umožňuje taký výklad citovaného ustanovenia, aký prijal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí teda, že, i keď zákon osobitne neupravuje obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka klienta informovať, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Odvolací súd je teda toho názoru, že výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto

ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Z tohto dôvodu neobstojí tvrdenie žalobcu, že za takúto výzvu možno považovať výzvu jeho právneho predchodcu zo dňa 21. 10. 2019 alebo výzvu zo dňa 20. 11. 2019, z obsahu ktorých vyplýva, že ich účelom a cieľom bolo najmä dodržanie postupu v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

2.5. Čo sa týka námietky žalobcu, že za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR so sp. zn. 8Cdo/169/2020 možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, podľa odvolacieho súdu uvedenú otázku riešil Najvyšší súd SR v predmetnom rozhodnutí len okrajovo a predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nerieši otázku, či v rámci oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti bol dlžník zároveň upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku na nebankový subjekt a na možnosť zvrátiť postúpenie, čo je podstata v tejto prejednávanej veci. Podľa odvolacieho súdu oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti. Z obsahu oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti („Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 20. 11. 2019) nevyplýva, že by ním právny predchodca žalobcu upozorňoval žalovanú na možnosť postúpenia pohľadávky na iný subjekt (čo je minimálnou požiadavkou na výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách). Z uvedeného vyplýva, že predmetné podanie (výzva zo dňa 20. 11. 2019) nie je súčasne výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda predmetná listina neobsahuje viacero právnych úkonov tak, ako to predostrel žalobca. Odvolací súd v súvislosti s konkrétnym odvolacím argumentom žalobcu taktiež konštatuje, že ani poukaz na rozhodnutie vyššej súdnej autority, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu SR so sp. zn. 8Cdo/169/2020 zo dňa 27. januára 2022 nevyvracia vyššie uvedený názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, pretože z jeho obsahu nevyplýva celkom jednoznačne priama odpoveď vyššej súdnej autority v tom zmysle, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, síce obsahujúceho aj výzvu na zaplatenie, je bez ďalšieho, a najmä bez skúmania obsahu oznámenia ako aj časových súvislostí, možné považovať súčasne aj za kvalifikovanú výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

2.6. Odvolací súd záverom zosumarizoval a dodal, že z právnej úpravy ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj vychádzajúc z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia, sledujúc účel a zmysel tejto právnej úpravy, má za to, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt vyzve tohto klienta na eventúálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že v súlade s dikciou ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta. Práve s prihliadnutím na sledovaný účel a cieľ tejto právnej úpravy - a to je poskytnúť ochranu klientom banky v tom zmysle, že po upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky aj bez jeho súhlasu na iný subjekt a na základe vyčíslenia konkrétnej výšky pohľadávky, má klient reálnu možnosť účinne zabrániť postúpeniu pohľadávky a to tým, že svoj dlh voči banke dodatočne uhradí. Uvedený výklad zodpovedá okrem iného aj označeniu 14. časti zákona o bankách „Ochrana klientov a bankové tajomstvo.“ Práve takouto formou je ochrana klientov účinne, nielen fiktívne, zabezpečená. Práve z tohto dôvodu, aby ochrana klienta bola nielen fiktívna, ale skutočne reálne zabezpečená, potom neobstojí argument odvolateľa, ktorý považuje za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách písomnosť banky označenú ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 20. 11. 2019, ktorá obsahovala síce výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, avšak vyčíslenú ku dňu 20. 11. 2019. Z listinných dôkazov je pritom zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky z banky na súčasného žalobcu došlo až dňa 17. 09. 2021 a to na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13. 11. 2020 v spojení so Žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 09. 09. 2021. Sledujúc účel zákonnej úpravy zákona o bankách v jej časti osobitne označenej ako ochrana klientov, je potom zrejmé, že medzi výzvou, ktorú pre platné a účinné

postúpenie pohľadávky nevyhnutne vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a samotným postúpením pohľadávky banky na iného veriteľa, nevyhnutne musí byť časová súvzťažnosť, ktorá rozhodne v období uplynutia takmer dvoch rokov medzi výzvou a postúpením pohľadávky, celkom zrejme naplnená nebola. Stav deklarovaný vo výzvach zo dňa 21. 10. 2019 a zo dňa 20. 11. 2019 (najmä o výške dlhu) bol v čase pred postúpením pohľadávky neaktuálny, a to aj s poukazom na prirastajúce príslušenstvo (úroky z omeškania). Skutočnosťou je, že pred samotným postúpením pohľadávky v mesiaci september roku 2021, žalobca nepreukázal akúkoľvek inú výzvu banky, v ktorej by banka v aktuálnom stave oznamovala svojmu klientovi aktuálnu výšku zameškanej časti záväzku klienta voči banke s oznámením, že pokiaľ bude naďalej v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, bude banka oprávnená pohľadávku aj bez súhlasu klienta postúpiť ďalšiemu subjektu. Ochrana klienta tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, tak jednoznačne v tomto prípade zachovaná zo strany banky nebola a žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že si banka pred postúpením pohľadávky na súčasného žalobcu splnila povinnosti vyplývajúce jej z osobitnej právnej úpravy zákona o bankách. Záver prijatý súdom prvej inštancie o tom, že z dôvodu, že postúpenie pohľadávky na žalobcu odporovalo zákonu a neboli splnené zákonné podmienky, v dôsledku čoho postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa - banky na žalobcu je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca tak nie je aktívne vecne legitimovaný v danom spore, sú tak vecne správne.

2.7. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), § 421 ods. 1 písm. b) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, a síce nesprávne právne posúdenie (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne) videl v rôznej rozhodovacej praxi (senátov) dovolacieho súdu vo vzťahu k otázke „či ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej aj „ZoB“) predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ Zároveň naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) podľa dovolateľa spočívalo v prípade písomnej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB v otázke „či zákon vyžaduje kvalifikované požiadavky na túto výzvu, teda okrem výzvy na zaplatenie, aj upozornenie, že pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta.“ Dovolateľ pri oboch vymedzených právnych otázkach preventívne uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b), keďže predmetné otázky neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené jednotne.

3.1. K právnej otázke nastolenej v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) dovolateľ uviedol, že so záverom odvolacieho súdu o potrebe osobitnej a samostatnej písomnej výzvy banky podľa § 92 ods. 8 ZoB korešponduje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022. Dovolateľ však v dovolaní v tejto súvislosti poukázal na rozdielnosť výkladov predmetného ustanovenia v rámci jednotlivých senátov dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. septembra 2023, sp. zn. 1Cdo/4/2020 zo dňa 25. mája 2022 a sp. zn. 8Cdo/139/2020 zo dňa 29. marca 2022). Dovolateľ v dovolaní citoval závery z rôznych senátov dovolacieho súdu, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj výzva pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti, teda v prejednávacom prípade výzva zo dňa 20. 11. 2019, resp. 21. 10. 2019. Dovolateľ prezentoval názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách pojednáva o akejkoľvek písomnej výzve banky, bez osobitných náležitostí, pričom k interpretačným odlišnostiam tohto ustanovenia dochádza len z dôvodu spotrebiteľského charakteru

sporu, čo označil za nesprávne a v rozpore s úmyslom zákonodarcu. Za predmetnú výzvu preto možno považovať aj zosplatňujúcu výzvu a to za predpokladu, že obsahuje zároveň výzvu na splnenie záväzku a bola preukázaná objektívna možnosť dlžníka sa s touto výzvou oboznámiť.

3.2. Čo sa týka druhej právnej otázky, dovolateľ poukázal na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v podobe rozhodnutia sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. septembra 2023, keďže odvolací súd dospel k záveru, že výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB musí spĺňať špecifické obsahové náležitosti, najmä poučenie, v ktorom banka vyzve dlžníka na zaplatenie a upozorní ho, že po márnom uplynutí lehoty bude banka aj bez súhlasu samotného dlžníka oprávnená postúpiť pohľadávku inému subjektu. Súd tak svojím výkladom dospel k záveru, že táto výzva musí byť kvalifikovaná. Podľa názoru dovolateľa takýto výklad z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB absolútne nevyplýva. Uvedené ustanovenie predpisuje len obligatórnu písomnú formu výzvy banky voči svojmu klientovi a ak by zákonodarca mal zámer vyžadovať v tejto výzve aj určité osobitné obsahové náležitosti, potom by tak bolo v zákonomnom znení bezpochyby uvedené. Dovolateľ zastáva názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia požiadaviek na obsahové náležitosti výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила, pričom jej dovolanie spolu s výzvou na vyjadrenie bolo riadne doručené dňa 04. 03. 2024.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), § 421 ods. 1 písm. c) a preventívne aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

9. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

10. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

11. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Najvyšší súd nemôže byť

viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ. Situácia dovolateľa sa totiž môže v priebehu dovolacieho konania meniť. Napríklad ak dovolateľ tvrdí, že právna otázka ešte nebola na dovolacom súde riešená a medzičasom k jej vyriešeniu došlo. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného dovolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predostretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (iura novit curia, 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

12. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v danom prípade zákonom prípustným spôsobom vymedzil dve právne otázky, a to: 1/ či ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej aj „ZoB“) predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a 2/ či zákon vyžaduje kvalifikované požiadavky na túto výzvu, teda okrem výzvy na zaplatenie, aj upozornenie, že pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta.

13. Najvyšší súd prioritne pristúpil k posúdeniu prvej otázky (1/), ktorú považuje za nosnú, keďže druhá otázka (2/) je otázkou nadväzujúcou v tom smere, že je potrebné najprv sa zaoberať výkladom § 92 ods. 8 ZoB, a síce či je predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitná (samostatná) výzva klientovi a až následne v závislosti od nutnosti osobitnej výzvy klientovi je potrebné zaoberať sa aj príslušnými obsahovými náležitosťami takejto výzvy. Vec prejednávajúci senát v tejto súvislosti poznamenáva, že právna otázka 1/ síce v čase podania dovolania (a teda aj rozhodovania odvolacieho súdu) nebola vyriešená jednotne rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, v súčasnosti však bola táto otázka predmetom prieskumu veľkého senátu najvyššieho súdu pod sp. zn. 1VCdo/4/2025 a preto v zmysle vyššie uvedeného výkladu pre záver o prípustnosti dovolania nebolo určujúce subsumovanie prvej vymedzenej otázky dovolateľom pod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c), resp. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Po konštatovaní prípustnosti dovolania pristúpil dovolací súd k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke a eventuálneho odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (účinného v čase postúpenia uplatnenej pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. V napadnutom rozsudku v bode 29. odôvodnenia odvolací súd prezentoval názor, že „z právnej úpravy ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj vychádzajúc z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia, sledujúc účel a zmysel tejto právnej úpravy, má za to, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt vyzve tohto klienta na eventuálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že v súlade s dikciou ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta.“ Žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, či ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom mal za to, že za takúto možno považovať akúkoľvek písomnú výzvu banky klientovi, a teda prezentoval názor, že touto výzvou môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka alebo oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.

16.1. Dovolateľom vymedzenou prvou právnou otázkou (1/), ktorú považoval za otázku dovolacím súdom rozhodovanú rozdielne, resp. za otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená jednotne, možno v súčasnosti pokladať za jednotne a ustálené vyriešenú rozsudkom veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025, v ktorom sa veľký senát zaoberal riešením otázok, „či výzvou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj výzva o mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti?“ a súvisiacou otázkou „či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, resp. oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný?“. Veľký senát najvyššieho súdu v predmetnom rozhodnutí podrobne analyzoval rozhodovaciu prax jednotlivých senátov dovolacieho súdu (viď body 28. až 34. predmetného rozsudku) Po sumarizácii rozdielnej rozhodovacej praxe jednotlivých senátov v nastolenej otázke veľký senát dospel k záveru (zastal názor), ktorý sa prejavil aj v právnej vete v znení: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ V bode 35. rozsudku sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 veľký senát ďalej dodal: „Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach (ktorý vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka. Možno k nemu dospieť tak gramatickým (jazykovým) ako aj systematickým výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež so zreteľom na zmysel právnej normy. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje za

akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie *lex specialis* k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprisňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone alebo by jednotlivé ustanovenia prepojoval odkazom.“

17. Dovolateľ v druhej vymedzenej otázke vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a), pri riešení ktorej sa odvolací súd mal odkloniť od rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. septembra 2023 a teda „či zákon vyžaduje kvalifikované požiadavky na túto výzvu, teda okrem výzvy na zaplatenie, aj upozornenie, že pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta.“ Odvolací súd prezentoval názor, že táto výzva musí byť kvalifikovaná, nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka a preto nemožno považovať výzvy zo dňa 21. 10. 2019, resp. zo dňa 20. 11. 2019 za výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB, z obsahu ktorých vyplýva, že ich účelom a cieľom bolo najmä dodržanie postupu v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. (viď bod 27. napadnutého rozsudku). Podľa názoru dovolateľa takýto výklad z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB absolútne nevyplyva. Dovolateľ mal za to, že uvedené ustanovenie predpisuje len obligatórnu písomnú formu výzvy banky voči svojmu klientovi a ak by zákonodarca mal zámer vyžadovať v tejto výzve aj určité osobitné obsahové náležitosti, potom by tak bolo v zákonomnom znení bezpochyby uvedené.

17.1. Vec prejednávajúci senát aj pri riešení druhej (2/) dovolateľom nastolenej otázky poukazuje na recentný rozsudok veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025, keď na záver bodu 35. odôvodnenia sa veľký senát zaoberal aj obsahovými náležitosťami výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB, pričom prezentoval názor, že táto výzva má byť výzvou kvalifikovanou, keď uviedol: „obsahom výzvy banky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením že tak môže učiniť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora.“

18. Závery vyslovené v rozhodnutí veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/4/2025 je možné plnohodnotne aplikovať aj na prejednávanú vec a vec prejednávajúci senát nemá dôvod sa od záverov, resp. právneho názoru vysloveného v predmetnom rozhodnutí odchýliť, keďže tento je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP). Pokiaľ odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu z dôvodu, že postúpenie pohľadávky na žalobcu nebolo v súlade s § 92 ods. 8 ZoB a neboli splnené zákonné podmienky, v dôsledku čoho postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu je neplatné a žalobca tak nie je aktívne vecne legitimovaný v danom spore, spor z hľadiska právneho posúdenia veci vo vymedzených právnych otázkach rozhodol vecne správne.

19. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP, keď toto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, pretože s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 bolo zistené, že v súčasnosti neexistuje rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu v dovolateľom nastolenej právnej otázke a dovolateľ neopodstatnene namietal, že sa odvolací súd pri riešení ním nastolených právnych otázok odklonil od záverov vyplývajúcich z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.